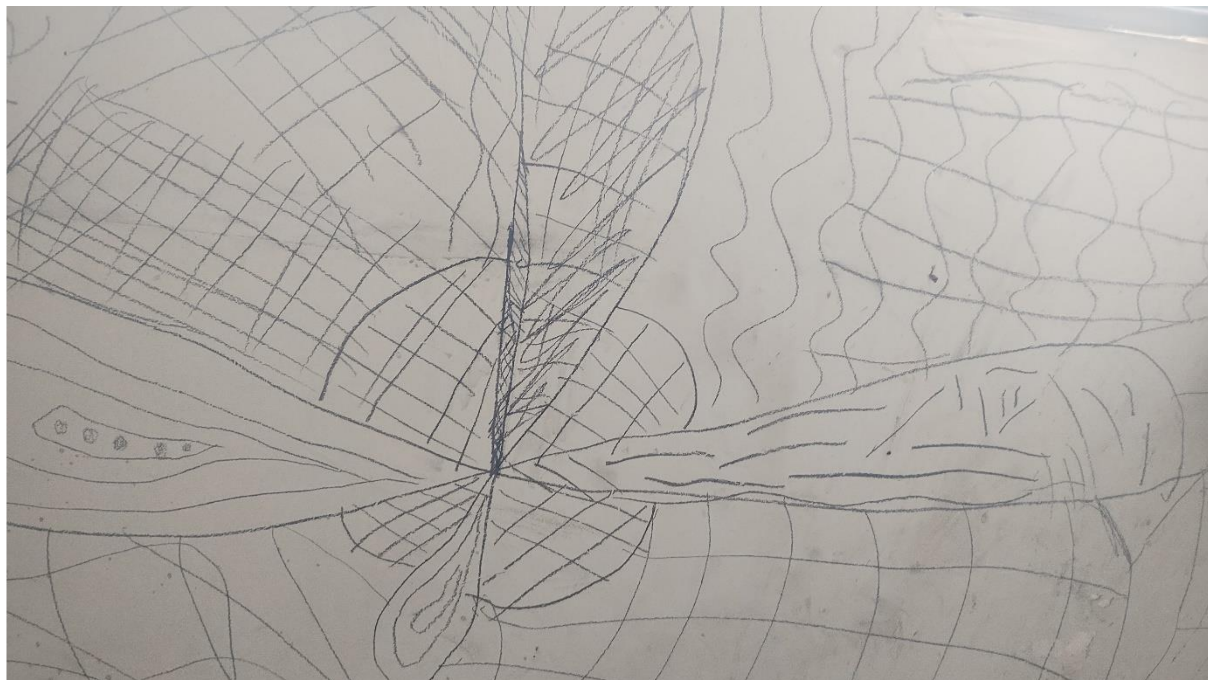
Оса

На Васил Макаринов

1.

Брулят между кътовете клони,

Протягат се лица от пъстрота,

Заляли в знак прозорци и фасади,

Диви се хълм, камбаната изгря

Връз стъпките, оставени в полето

Когато в припек от дупката излиза

Със свистене и разперени криле оса.

2.

Падат кули, протегнали ръце,

Вик, превхвърлят плетовете –

Очи, сподавени, лишени от мъгла,

Приплъзващи се често по това,

Което всички тъй прескачат,

Разтваря шепи в звън простора

На невидимите светове.

3.

Скачени пръсти плъзгат в унес

Сън по клавиатура – разтварят се тръби,

Приютява дим простора, остатъци от кадифе –

Навред се носи с тежест лъч,

Опитва от коприва, остава вездесъщ.

4.

Ято сбира вик в небе, разкъсват се

И формите и цялостта, достига в миг –

Развеният флаг на пепел, тлееща

Пласт връз пласт над паметта.

5.

Ръце – издига вой палитра,

Писъкът съдира глас, остава шепот –

Някъде връз върхове прелитат

С цвят орли, споени в синота,

В ритъм с гръм, предвеждащ граници на чистота

6.

Сподавено, заветно, през тракане, през тласъци

И неразбиране – там крие се с повика и зрънце,

Притиснато в пазвата, което реката да посее

Като талази и вълни връз бедното видение

На градксите страни.

7.

Простиа се, едно – към следното, приело

Мекотта, повей на невидим глас – остават няколко,

Остава светлина, където мракът пак с усилие

Натиска клапан и педал, докато някъде,

Връз църковната камбанария, остават белези

И дири върху плоча, която все така мълчи и в

Недрата си сподавен вик крепи.

8.

Клони към заник всеки ден, извира бисер,

Остава някъде в шепи миг студен,

Отстъпват глухи ноти на реалност,

Поклон и пак в танц събират се картини,

Маса и килим.

9.

Очерк и нагласа, преждата се ниже,

Отхвърля сянка ромона на векове,

При дивото, изпъкват цветове –

Вихрушка и събраното, остава в път,

Рисунък, твърд и знамена, докоснали

С пръсти рисунъка на стаи, стаени

В пазвата на кули, съборени в прахта на кръстопътя.

10.

От прежното остава само пясък – навред скали,

Редуват се знамения, връз синева, небе,

Прелита облак, кънти в досег с бряг,

Остава дири, някак все смутено, докато

В полите на дървета се нижат пак

Сънищата, преродили се в плътта,

Във всеки досег с цялостта.

11.

Отрязъци – под строгостта на изпитаното –

Въодушевление и превал, откъсната кръвта

Се впива в бдение, очаква звън,

Приатаила се до старостта.

12.

А някъде запяват – нямат мир,

Тъй дирят скокове и глас,

Останал неразбран, поти се чувство,

Извиват се ръце, останали тъй нямо

Да отмерват с галене минаващите часове.

13.

Връз хълм, поледица, последствие,

Като дима, изхвърлен тъй високо,

Като през свистенето на вик и на стрела,

Редици, стройни, гърла пресити,

Фасадата самотно брои оставените стъпки

Край струите на фонтата и облаци прегърнали

Със страст безмълвието на небеса.

14.

Остава – в яркото да бди вселена,

Връз силуети, смут, вретено –

Нижат се кладенци, лишени от вода,

Плъзгат се талази сред очите,

Блясъка на дом, съсухрени кори.

15.

От път, разлива се в благостта

На прежното една сдовена воля –

От крясъка, край струга и плътта –

Там никне сиво, там път залива мараня.

16.

Предсказва със стенание видение,

Отнвоо се разливат бесове връз

Всяка гънка, отварят път безброй от светове

И някъде гори представа, че ще чезне пак в нощта

Истината и проява, разказваща за тайната

На едно послание, сломено сред света.

17.

Подскоци – звук – препятствие –

Край ливада, пак преплита сън

Основите на празнота о вее се

Сред дим от огън, тъй първичен

Изкуството да се родиш сред плът,

И слънце да прегърнеш и с него – пак на път.

18..

Прелива в палитрата една редица от нюанси,

Все плъзнали покрай червеното и синьо,

Засилва се в кривина, единство знойно,

Поклаща се градина, отсява лъч,

Разкрива в сън поредицата на смеха.

19.

Край водопад – и в него – смутено

Се прокрадват пръски – призовават

Сговор, ръсят в прякото – едно завъртене,

След него – шум и ивицата на въздишка.

20.

Оттласква се от изнореното сърце

Единствен полъх, който грабва като мост

Нозете през кръстопът, в прахта на едно изгубено шосе –

И в ноздрите се вплитат с дъх прахта и медовина,

Остава диря, отеква с яркост звън,

Когато в дъгата на камбана, погалва с нежност,

Вълната вездесъща на органовата тръба.

Дали съществувам – дали все още дишам, поглъщам остатъка на древност,

Впила се като лъжица в течността на моето битие –

Да – там тътне само оставащото-

Бдение, развързаните връзки –

Без обувки, канари –

Край пяна – струи

От ходещото – самотия и връх,

Пръчица,

Звънче,

Породата предава се в пръстите,

Достигане на знаменател,

Пак се скупчват –

От едното, друго, следващо

И ронещите се в корубата

От минало, листа,

Бягат – всички – вихрогон,

Чувства – те се впиват,

Сенки, танц и грамофон –

Превиват

Се нозете,

Отливки,

Бяс

И загуба

Времена – не съществуват,

Илюзия е тишината

В душа –

Отново празнота

И вихри само тлеят,

Изпълнили със смисъла,

Символ, бързеи –

Това е само един

Завет,

Погълнал

С дим отломките

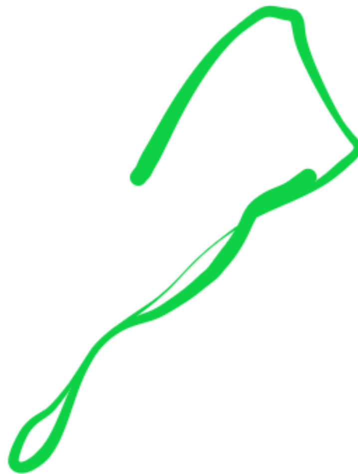
На реалността.

Ars occipitalis

Парк – свод – пак

Поредица –

Кипи, вълни –

Дали е лик –

Незнайно,

Немощ,

Прът сред път –

Дерзай,

Криволици –

Изгуби се сред май

Цветът на люляк,

Горите пак се впиват,

Усои – кошница –

Плетки

От незнайност –

Това ли са контурите,

Които викат –

Бал , единствен –

Празна зала –

Труполене

От крака,

Липсващи –

Глава,

Удавена и знамена.

От стихналото –

Към зноя –

Там се редуват

И лъчи

И тъмнина – лица,

Потъват –

Греят редове,

Това е едно,

Останалото –

Във вихър –

Чертог

И остава там,

Само,

Персоната – без име

Дрямка –

Вода –

Прииждa, като птица –

Отливка –

Песен

Доближава се до съзерцание –

Пресекулките,

Останали в дъха –

Ритъм от съборената кула –

Руини

На крепостта –

Дни, прелом

И дива слива –

Просека,

Облякла

Се с голота

Някъде се червенеят

Кръгове –

Квадрат задава

Бодрост,

Счупи се парче от ваза –

Кривини на похлупак.

Чезне в сърцето

Разрез –

Пролуки на девственост,

Сумрак –

Някъде се стича звън,

Било от страх или от смелост –

Гредите все така

Линеят –

Бъбриво спуска се мъгла –

Окото – сетиво, замръзнала планета и дири светлина и копчета, разпръснали

Планета – от вой се вмъква в листата празнота – от кладенец следите избледняват –

Посипва сивота завесата пред кръглия прозорец –

Остават в розите да трепка белота – и слепотата се лишава от насладата

На допира с мекота когато всичко се е превърнало в пипала,

Които само в дивотата на лъчи мисълта способна е в личност,

С пара от незнайно, кътове безкрайно, в същество, искрец да съхрани.